

Exkluzív interjú Mehdi Houasszal, Tunézia kereskedelmi és idegenforgalmi miniszterével

„Merjünk nagyot álmodni”

A januári, „jázminos” forradalom után megalakult kormány miniszterelnöke a kereskedelmi és idegenforgalmi miniszter posztjára nevezte ki Mehdi Houast, aki korábban Franciaországban sikeres vállalkozóként szerzett nevet magának. Megbízatása ugyan hat hónapra szólt, de a júliusi kormányátalakítás után is megőrizte tárcáját. A *Krónikának* tuniszi irodájában nyilatkozott.

– Emigrációból tért vissza hazájába. Mivel vívta ki az új politikuskok bizalmát?

– Franciaországban születtem, és egy hatgyerekes családban nőttem fel. Apám a függetlenné válás után hagyta el Tunéziát, mivel Burgiba elnökkel való viszonya nem volt felhőtlen. Franciaországban szereztem mérnöki diplomát, majd 25 évig Párizsban vállalkozóként dolgoztam. Tanácsadó cégem az új technológiák bevezetésére szakosodott, Párizson kívül Londonban, Brüsszelben, New Yorkban, Hongkongban és Tunéziában voltak leányvállalataink. A vállalat nyitottságára jellemző, hogy a legnagyobb egyetértésben hárman irányítottuk a céget: egy zsidó menedzser, egy katolikus igazgató és jómagam, a muzulmán mérnök. Minden bizonnyal e szakmai előéletemmel hívtam fel magamra a figyelmet. Az innovatív gondolkodású vezetők nélkül Tunézia sem valósíthatja meg az ország megújítását szolgáló merész terveit.

– Sikeres vállalkozóként a politika sikamlós útjára lépett.

– Valóban nem könnyű feladatra vállalkoztam. Lehet, hogy patetikusan hangzik, de azért vállaltam el a kulcsfontosságú állást, mert ezzel tudtam legjobban segíteni hazámon. A világ az év elején különleges eseményeknek lehetett szemtanúja. Történelemformáló időszakot élünk át, s patriotaként nagyon jó érzés e változások részese lenni. Apám húsz évig küzdött Tunézia szabadságáért, kötelességem e harcot folytatni, immár az ország jobbtáért, és természetesen más eszközökkel.

– Hosszú tárgyalások előzték meg megbízatását?

– A miniszterelnök igen szokatlan időpontban, reggel hét órakor telefonon kért fel a posztra. Szememet dörzsölve megkérdeztem, mennyi időm van a gondolkodásra. Két

percet adott, s én fél percen belül igent mondtam. A huszáros válasz után egy kicsit magamba mélyedtem, noha sikeres vállalkozó voltam, de nem volt politikusi gyakorlatom. Most már érzem, hogy jól döntöttem. Módszerem megegyezik a vállalatomnál alkalmazottakkal: gyorsan lépni, és gyorsan élvezni a hasznot. Kicsiből induljunk ki, de merjünk nagyot álmodni.

– Hogyan jellemezné a tunéziai turizmus jelenlegi válságát?

– Szögezzük le, ez nem válság, ez a forradalom következménye. A januári események gyökeres változást hoztak egy nehézségekkel küszködő ország életében, de ez áldozatokkal is járt. A turizmus Tunézia egyik legfontosabb gazdasági ágazata, közvetlenül a munkavállalók tizenkét százalékának ad megélhetést, ami 350 ezer embert jelen. Ezenkívül még közvetetten 250 ezer ember létfenntartására is hatással van. Az ország stabilitásában is meghatározó a szerepe: a nemzeti jövedelem 7-8 százalékát termeli. A korábbi időszakban évente 7 millió turista kereste fel az országot. Törvényszerű, hogy a politikai változások elbizonytalanították a Tunéziába készülöket. Az első három hónap 45 százalékos visszaesést hozott a foglalásokban, de ennek kisebb volt a jelentősége, mivel a téli hónapok nem meghatározók. Az elfoglalás visszaesése természetesen még nagyobb volt, az utasok és az utazási irodák várták a fejleményeket. Később, amikor a világ megbizonyosodott az ország fokozatos konszolidációjáról, az idegenforgalmi adatok is javultak.

– Látja már az alagút végét?

– Szerencsére rövid ideig tartott a krízis időszaka. Sok a visszatérő turista, részben rájuk alapozva kívánjuk visszazerezni a Tunéziát kedvelő vendégek bizalmát. Keményen kellett dolgozni, széles körű reklám-

kampányba kezdünk, a marketingre nagy figyelmet fordítottunk, az idegenforgalom, a kereskedelem további fejlesztését tűztük ki célul. Az elfoglalások kiesésének pótlására last minute akciókat hirdettünk meg. Célkitűzésünk, hogy az év végére a bázisévi forgalom legalább 60 százalékát realizáljuk. Az ezt meghaladó eredményt már jónak értékelném, a 80 százalék pedig kitűnőnek számítana. Ez utóbbi esetben a turizmusban dolgozók megélhetése sem kerülne veszélybe, ami a szociális feszültségek enyhülésére is kedvezően hatna.

– Mi az Ön filozófiája a tunéziai turizmus fejlesztésére?

– Tapasztalataim alapján a turizmus nagyon sok területe érett meg a változásokra. Tunézia egy csodálatos ország, korábban viszont csupán a tengerpart, a napfény és a hotelek jelentették a legfőbb vonzerőt. Elődeim a hagyományok, a műemlékek széles körű bemutatására, a kulturális turizmusra kevesebb figyelmet fordítottak. Pedig van, mivel büszkélkednünk. Ne feledje, a történelmünk háromezer évre tekint vissza. Tunézia egykor az egész földrész

nevét adta, hiszen a római korban Africa provincia nevet viselte. A világ első demokratikus alkotmányát is e földön, Karthágóban fogadták el. Három világvallás legszentebb hagyományait találja a Tunéziába utazó: Dzserbán él a világ második legrégebbi zsidó közössége, Kai rouanban az iszlám világ harmadik legjelentősebb mecsetje található, Szent Ágoston pedig Tunéziában vette fel a keresztény hitet, s I. Viktor pápa is Észak-Afrikából került Rómába. Még sokáig sorolhatnám tárgyi és szellemi kincseinket. Ez a gazdagság mind ez ideig rejtve volt a turisták tömegei előtt. A turistaszezon viszonylag korlátozott, de ha figyelembe vesszük, hogy Tunézia gazdag termálfürdővel rendelkezik, a gyógyfürdők kiépítésével a szezon is meghosszabbítható. A kevésbé forró évszakok ideálisak a hagyományok s a történelmi emlékek alaposabb megismerésére is.

– Hol tölti Ön a vakációját?

– Természetesen Tunéziában, hiszen minden más válasz az olvasó és a magam számára is elfogadhatatlan lenne. Szeretem a hazámat.

I CSERMÁK ZOLTÁN